

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.359/2013/12.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év február hó 12. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt **I.r.vádlott** és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év július hó 16. napján kelt 11.B.1436/2010/64. számú ítéletét **I.r.vádlott**, **II.r.vádlott** és **III.r.vádlott** tekintetében helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék 2013. július hó 16. napján kihirdetett 11.B.1436/2010/64. számú ítéletével **I.r.vádlott** bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg, ezért őt 1 év 10 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 év 8 próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, rendelkezett az előzetes fogvatartásban eltöltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

II.r.vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg, ezért őt 2 év szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 3 év 8 próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, továbbá a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

III.r.vádlott bűnösségét felbujtóként elkövetett testi sértés büntetében (Btk. 164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat) állapította meg, ezért őt 2 évi szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani, továbbá rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának megállapításáról is. Az elsőfokú bíróság döntött a bűnfelelő jogi sorsáról, és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére fellebbezést jelentett be, a kiszabott börtönbüntetés tartamának érintetlenül hagyása mellett, a büntetés felfüggesztésének mellőzése, végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása érdekében.

Az I.r.vádlott, II.r.vádlott, és III.r.vádlottak valamint védőik felmentés céljából éltek perorvoslattal.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.747/2013/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett, az ítélet mentes a megalapozatlansági hibáktól. Az eljáró bíróság indokolási kötelezettségének teljes körűen eleget

tett, a mérlegelésen alapuló tényállás megváltoztatására nincs törvényes ok. Az ügyészi érvelés szerint az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és helyesen minősítette azok testi épség elleni cselekményét. Helyesen járt el, amikor a vádlottakat börtönbüntetésre ítélte, azonban a bűncselekmény tárgyi súlya, a maradandó testi fogyatékoság okozása, a garázda jellegű csoportos elkövetési mód miatt - az ügyészség szerint - a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre felfüggesztése nem indokolt, ezért azt mindhárom vádlott esetében mellőzni kell. A bűncselekmények tárgyi súlya és jellege miatt a vádlottak méltatlanok arra, hogy a közügyekben részt vegyenek, ezért a közügyektől is el kell őket tiltani.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ügyészi fellebbezés irányának megfelelően a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottakkal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az I.r.vádlott és **III.r.vádlott** védője a nyilvános ülésen a fellebbezésében foglaltakat fenntartotta. Álláspontja szerint **I.r.vádlott** tekintetében mérlegelni kell **tanú1** és **tanú2** által elmondottakat, és ennek alapján **I.r.vádlott** fel kell menteni bűncselekmény hiányában. Előadta, hogy **I.r.vádlott** elkövetett bűncselekményt, cselekvősege a garázdaság törvényi tényállását merítette ki, ez viszont nem volt a vád része. Abban az esetben, ha az ítéltábla **I.r.vádlott** tekintetében elfogadja az elsőfokú bíróság ítéleti tényállását, akkor a jelentős tartamú időmúlásra és az előéletére tekintettel a büntetés enyhítésére tett indítványt. A **III.r. vádlott** tekintetében értékelni kérte a **III.r. vádlott** tényfeltáró beismerő vallomását, és erre tekintettel a büntetés enyhítését kérte.

A **II.r.vádlott** védője a nyilvános ülésen előadta, hogy fellebbezése elsődlegesen a védenccé felmentésére irányul. Másodsorban a büntetés enyhítését, és ha ezzel sem értene egyet az ítéltábla, úgy az ügyészi indítvánnyal ellentétben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

I.r.vádlott, **II.r.vádlott** és **III.r.vádlottak** a másodfokú bíróság nyilvános ülésén szabályszerű idézés ellenére nem jelentek meg, azonban előzetesen írásban bejelentették, hogy a nyilvános ülésen nem kívánnak részt venni. Távollétük a nyilvános ülés megtartását és a fellebbezés elbírálását nem akadályozta (Be. 362.§ (3) bekezdés).

A büntetés súlyosítására irányuló ügyészi, továbbá a felmentést valamint a büntetés enyhítését célzó védelmi perorvoslatok az alábbiak szerint nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Fontos körülmény volt az elsőfokú eljárásban, hogy **I.r.vádlott** és **III.r. vádlottnak** a bírói szaktól azonos volt a védője. Ez a perjogi helyzet azonban a Be. 44.§ (4) bekezdésében foglalt szabályt nem sértette, miszerint több terhelt érdekében ugyanaz a védő akkor járhat el, ha a terhelték érdekei nem ellentétesek.

A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy bár **I.r.vádlott** és **III.r.vádlottak** vallomásai a bizonyítási eljárás során nem voltak egybehangzóak, azonban egyik vádlott sem tett terhelő vallomást a másikra, ezért közöttük érdekellentét nem állt fent. **I.r.vádlott** tagadó vallomásával szemben **III.r.vádlott** a nyomozás során (nyomozati irat 737. oldal) magára vállalta, hogy ő ütötte meg a sértettet, az pedig a földön maradt. **I.r.vádlott** ugyanakkor nyomozati vallomásában úgy nyilatkozott, nem tudja, hogy ki bántotta a sértettet (nyomozati irat 561. oldal).

A fenti vallomásokból is megállapítható, hogy bár a nyilatkozatok nem voltak egybecsengőek, azonban az érintett vádlottak egymásra terhelő vallomást nem tettek, így a vádlottak között érdekellentét nem állt fent, amely a védelem azonos védő személyében történő ellátását perjogilag kizárta volna.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A nyomozás hiányosságait is pótló, példaértékű terjedelemben folytatott le bizonyítást, a tagadó vádlottak védekezésére figyelemmel.

E körben helyesen járt el, amikor **II.r.vádlott** elkövetéskor viselt ruházatára vonatkozóan szakértői bizonyítást folytatott le, és a szakvélemény kiegészítését rendelte el (46. alszámú bírósági irat).

A Fővárosi Ítéltábla a felmentésre irányuló védelmi perorvoslatokra figyelemmel az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni.

Törvényesen járt el a törvényszék, amikor **I.r.vádlott**, **II.r.vádlott** tagadásával, míg III.r. vádlott önmagát alaptalanul terhelő vallomásával szemben az ítéleti tényállást alapvetően a szakértői bizonyítás eredményére, valamint sértett tanú, **tanú3** valamint **tanú4** egymással egybecsengő vallomásaira alapította. A bizonyítékok helyes bírói mérlegeléséről adott számot az elsőfokú bíróság az ítélet 24. oldal 4. bekezdésében, míg elemző részletességgel, pontokba szedve cáfolta meg az elsőfokú eljárás során felhozott védői érveket az elsőfokú ítélet 27-28. oldalán.

A bírói szakban lefolytatott kiegészítő szakértői bizonyításra figyelemmel helyesen cáfolta meg **II.r.vádlott** azon vallomását, miszerint semmi köze nem volt a sértett sérelmére elkövetett bűncselekményhez, a helyszínen vért nem is látott a közelben.

A hemogenetikai szakértői bizonyítás eredménye alapján a II.r. vádlott ruházatán a sértettől származó véryomok váltak kimutathatóvá (46. alszámú bírósági irat). Helyesen mutatott rá arra is, hogy a sértett sérülése következményeire figyelemmel - életszerűen - nem emlékezett a bántalmazására, míg a fia elmondása szerint a II.r. vádlott ütötte először a sértettet, majd a II.r. és III.r. vádlott tovább folytatta a sértett ütlegetését és rugdosását.

A sérülés bekövetkezésének mechanizmusát **szakértő** igazságügyi orvosszakértő, sértett tanú elmondása szerint valószínűsítette. A szakértő nem csupán a perbeli résztvevők elmondására, hanem az orvosi dokumentációkra is támaszkodhatott.

Maguk a vádlottak is elismerték önellentmondásos nyilatkozataikban, hogy a sértett földre került, arra pedig **I.r.vádlott** és **II.r.vádlott** nem adott semmifajta magyarázatot, hogy ha nem az ő bántalmazásuktól, akkor milyen okból kerülhetett a földre a sértett.

A III.r. vádlott önmagát terhelő nyilatkozatát minden egyéb bizonyíték megcáfolta. Azt, hogy a sértett támadólag lépett volna fel nem csupán III.r. vádlott önellentmondásos nyilatkozata zárta ki, hanem a bírói szakban védői indítványra kihallgatott tanú5 nyilatkozata is, aki - a vádlottak hozzátartozójaként - egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy egyik vádlotton sem látott sérülést, ruhaszakadást (bírósági irat 33. tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldal).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, az az alábbi kiegészítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontjára figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki.

- az elsőfokú ítélet tényállásának 5. oldal utolsó előtti bekezdése kiegészítendő azzal: nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a sértett közvetlenül életveszélyes sérüléseit **I.r.vádlott**, vagy **II.r.vádlottak** közül melyikük okozta.

A fenti kiegészítéssel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be. 351.§ (1), 352.§ (2) és (3) bekezdésére figyelemmel - irányadó volt, a perjogi szabályok alapján eredményesen nem volt támadható.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett mindhárom vádlott bűnösségére a terhükre rótt bűncselekmény tekintetében.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a Btk. 2.§ (2) bekezdése alapján mindhárom vádlott esetében - a 2009. március hó 25. napjára eső elkövetési időpontra tekintettel - az elbíráláskor hatályos új Btk. rendelkezéseit alkalmazta, mivel az valamennyi vádlott tekintetében enyhébb elbírálást eredményez.

Az elsőfokú ítélet 30. oldalának 1. bekezdésében kimerítő indokát adta annak, hogy az időbeli hatályra vonatkozó rendelkezések értelmezését követően miért az elbíráláskori törvény alkalmazandó mindhárom vádlott tekintetében. A Fővárosi Ítéltábla ezt csupán annyival tartja kiegészítendőnek - figyelemmel arra, hogy az elsőfokú ítélet hozatalát követően a Kúria Büntető kollégiumi véleményt is kibocsátott az adott jogkérdés tekintetében - hogy az elbíráláskori új büntetőtörvény alkalmazását jelen esetben a Kúria 4/2013 (X.14.) BK véleményében foglaltak is szükségessé teszik.

A törvényszék maradéktalanul helyes indokok alapján, és törvényesen minősítette mindhárom vádlott cselekményét a Btk. 164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének, továbbá nem tévedett az elkövetői alakzatok megállapításakor sem.

A másodfokú eljárásban kiegészített tényállásra is figyelemmel helyesen utalt az elsőfokú ítélet 29. oldal 1. bekezdésében arra, hogy **I.r.vádlott** és **II.r.vádlott** terhén a társtettesi elkövetés annak ellenére megállapítható, hogy nem volt kétséget kizáróan rögzíthető, az életveszélyes eredményt konkrétan melyik vádlott magatartása idézte elő a sértettnél.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi indokolását e körben csupán az alábbiakkal egészíti ki. A vádlottak terhére róható életveszélyt okozó testi sértés bűncselekményének törvényi tényállása, úgynevezett nyitott törvényi tényállás. Az elkövetési magatartás részleteit a törvényhozó nem foglalta bele a Btk. 164.§ (8) bekezdése szerint minősülő bűncselekmény leírásába, csupán az elkövetési magatartással okozati összefüggésben bekövetkező eredményt, azaz az életveszélyt fogalmazta meg. Ebből következően bármely olyan magatartás, amely az életveszélyes eredmény létrehozására alkalmas tényállásszerűnek minősül.

A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a nyitott törvényi tényállások esetén minden olyan magatartás, amely a tényállásban írt eredmény létrehozásának szándékával, az eredmény kiváltására alkalmas módon kerül kifejtésre, attól függetlenül társtettesi magatartásnak minősül, hogy az adott magatartás konkrétan az eredményt ténylegesen előidézte-e vagy sem.

Jelen esetben pontosan nem volt megállapítható, hogy az egymással szándék egységben cselekvő **I.r.vádlott** és **II.r.vádlott** közül melyikük magatartása okozta a sértett életveszélyes sérüléseit, az

azonban kétséget kizáró bizonyossággal megállapítható volt, hogy legalább valamelyikük magatartása azt előidézte.

Az irányadó tényállás alapján az is megállapíthatóvá vált, hogy mindketten egymással szándékegységben, testi sértésre irányuló szándékkal, az ezzel oksági kapcsolatban bekövetkező életveszélyes eredményt előre látva és abba belenyugodva fejtették ki a magatartásukat. Mindezekre figyelemmel törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az I.r és II.r. vádlott magatartását a Btk. 13.§ (3) bekezdése alapján társtettesi magatartásnak minősítette.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomórészt helyesen sorolta fel, és azokat súlyuknak megfelelően, a belső arányosság követelményét is megtartva értékelte mindhárom vádlott tekintetében. Ugyanakkor tévesen járt el, amikor enyhítő körülményként értékelte a III.r. vádlott javára, hogy az ő felszólítása vetett véget a verekezésnek (elsőfokú ítélet 30. oldal 4. bekezdése). A fentiek enyhítő tényezőként való értékelhetőségét az elsőfokú ítélet 5. oldal 6. bekezdésében iratszerűen megállapított ítéleti tényállás zárja ki. Helyesen járt el ugyanis az elsőfokú bíróság, amikor a tényállás megállapítása során nem rögzítette, hogy a III.r. vádlott felszólítása vetett volna véget a verekezésnek, mert ilyenre értékelhető bizonyíték nem merült fel.

A másodfokú bíróság mellőzte az enyhítő tényezők köréből III.r. vádlott tekintetében, hogy a családjáról korábban és a cselekmény elkövetése óta is példamutatóan gondoskodik, mivel erre nézve bizonyíték nem merült fel, és az ítéleti tényállás sem tartalmaz ezzel kapcsolatos tényeket. Ugyanígy mellőzendő volt az enyhítő körülmények sorából **I.r.vádlott** és **II.r.vádlott** tekintetében, hogy a terhükre rótt bűncselekmény megvalósítását az apjuk irányában fennálló ragaszkodás, köteleességérzet vezérelte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint ilyen jellegű enyhítő körülmény a bűncselekményt társtettesként, maradandó fogyatékoságot is okozva, garázda jelleggel, a jogos védelmi helyzetet meg sem közelítő esetben megvalósító vádlottakkal szemben nem állapítható meg.

A Fővárosi Ítélető Tábla ugyanakkor rögzíti, hogy a jelentős időmúlás mindhárom vádlott tekintetében komoly nyomatékkal jelentkező és figyelembe vett enyhítő tényező volt.

A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által a Btk. 79.§-ában meghatározott büntetési célok érvényesítése érdekében kiszabott büntetés mindhárom vádlott tekintetében törvényes, annak súlyosítására vagy enyhítésére a Btk. 80.§ (1) bekezdésében írt büntetés kiszabási elvekre is figyelemmel nincs törvényi lehetőség.

A Fővárosi Törvényszék egyéb rendelkezései is törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítélető Tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján mindhárom vádlott tekintetében helybenhagyta.

Budapest, 2015. február hó 12. napján.

Dr. Lassó Gábor sk. . Ujvári Ákos sk. . Révész Tamásné sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.1436/2010/64. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.359/2013/12. számú végzése folytán **I.r.vádlott**, **II.r.vádlott** és III.r. vádlott tekintetében 2015. február hó 12. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Budapest, 2015. február hó 12. napján.

Dr. Lassó Gábor sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő